

Pia Tafdrup

Esőfoslány

*Még nem kezd zuhogni, de halljuk az esőt
messzi vízesés visszhangjaként,
fészkelődnek a réten az állatok,
aztán már esik is.*

*Csöppekben szaporázza, sűrűn, mint a ló sörénye,
beragyogva a zöldet,
vékonypénzű levelek reszketnek, ahogy keményen veri őket,
pehelypompócba bújnak a madárfiókák.*

*Egy-egy csöpp ér az esős ég teljéből,
aztán sokszorosan rám önti a maradékot,
ahogyan a veszteségarány szó is csak akkor lesz érthető,
ha barátunkat veszítjük el, vagy kedvesünket.*

*A félelem életfogytig árnyékba
dőlő, reszketeg pillanat
fénye ragyogjon úgy, ahogy a szavak
egy mondatban, mielőtt elszáll.*

*Hogy beteljesedjék
önnön eltűntében,
eggyé váljék azzal a talajjal,
melyből a nyelv táplálkozik.*

Susogás

*A zöld, a csöppek az erdő mélyén
eső után, csöppek a mohában és a fodorkavirágban,
a magas fű, a nyirkos nyár,
ahol a madár fészkel és a róka nyugszik.
Susogás a fák közt, susogás a fejemben,
gyöngyözik, áramlik, hűvösen, forrón, hűvösen,
csöppek sűrűn a lomb közt, villóznak, csillognak,
amikor megérintem a nedves ágakat, megrázkódnak,
szóródik ami fénylik, a vadul ragyogó,*

*ami felfakad belőlem is, fénysúllyal.
Kitátom a szám, nyelvemet nyújtom
észlelem ami nyirkos, a csillagszínűt,
susogás a fák közt, susogás a fejemben,
a nyár dereka, a vadul burjánzó fű,
az eső nedves íze, te nyers, illatozó eső,
lesüllyedsz a sötétben izzó zöld mélyére,
ék alakban rajzanak magasan a fák fölött a madarak.*

Lecke a lombok között

*Bezárt az iskola, ahol a csalogányok naponta
gyakorolják az éneklést, amiben csak az ébredő szerelem
teszi mesterré őket később.
A madarak fogságban ülnek ferde túrács mögött,
összefont szárnyal az eső ellen.*

*Világítanak a csöppek, hűvösen beledöfnek a lombba meg a
földbe
vagy időről időre legördülnek az üvegtáblán.
A csöppek a tetőt verik, színezik a hangárnyalatokat,
melyek a halánték mögött dalolnak,
minden óra sebez; az utolsó megöl.*

Dán nyár. On location

*Hirtelen sötét
és szélfúvás
a nyitott ablakon.*

*Egy villám elúzi
a madarakat az égről, egy széllökés
elküldi mindet.*

*Mennydörgés hasítja szét az eget,
alant lebegő felhők
duzzadoznak és ásítanak feketén.*

*Újabb villám
repszti a felhőket,
lecsap az eső, keményen, függőlegesen.*

Villám —
el nem álló öblintgető-esőben,
az ágak mélyen bókolnak a föld felé.

Villám —
elhal a madárdal a bokrok meg a fák közt,
eső, viharos, csapdosó eső.

Villám —
eső, ezernyi pajkos gondolat zúgása,
a mennydörgés reccsen és továbbáll.

Villám —
az eső lemossa a port a levelekről, súrol,
mint táncoló seprűk a város forró tetőit.

Villám —
szürke, szürke, csaknem vak ég,
az utca egy ideig híján az embereknek.

Villám —
mélytengeri sötét még odabent is,
hogyan a könyvet sem lehet olvasni.

Villám —
majd apránként az esőkabátok hangja,
himnuszok a nyitott esernyőkhöz.

Villám —
az eső elfeledett, feneketlen hordókat tölt meg,
elmosza az óvodák homokozóiban a gótikus kastélyokat.

Villám —
mennydörgés tör át az utcai tavakon és autóözön,
az eső üvöltése, áthatolhatatlan köd a levegő.

Villám —
fiú dörzsöli egyik ujjával a cseppeket
egy parkoló BMW-ről, megsimogatja a fényét.

Villám —
lány dugja be kezét egy lefolyócső összetört
darabjai közé, játszik a zubogó vízzel.

Távolabb zsivajgás, villámfény világítja meg az eget,
aztán csattanás csattanást követ, s ez eszméletükön tartja
még egy darabig a haldoklókat.

És ezekhez az elemi erőkhöz mérve
a város haragja csak kioltódó szikra,
odaillő válasszal kioltott izzó téboly.

Egyre több nyílvesző, villám —
melyek átszáguldanak az égen
és megcsillog-villogtatják a csontokat.

Újabb dörrenés,
megzörrennek az ablakok, újabb villám —
koronájától a tövéig szét tudna hasítani egy fát.

Új felhőszakadás, új villám —
széttépi az eget, a sebes zuhogásra
megnyílik az összes zsilip, megtelnek a hasadékok, lyukak és
nyílások.

Eláll az eső,
villámlik rendre —
halkabb csattogás, mint a pisztolyszó.

De ismét dübörgés, új villámok —
ködpárás szitáló eső, megint eleredt,
kötél, felkapaszkodni a mennybe.

Távolodik a mennydörgés,
tovagördül, de új dörrenések
hallatszanak nemsokára a ház felett, villámlás —

Nyár van, villámlás —
és vadul burjánzó sötét, hirtelen éj délben
pillanatnyi csönd, villám —

Csattanás megint, az eső szaporázza,
a villámok szinte egymást érik —
az esőben régi kedveseimre hasonlít minden férfi.

Iszonyú zsvaj és új csinn-bumm,
ömlő zápor, ficánkoló idő,
távolabb az erkélyen a zsinóron feledett mosott ruha.

Szüntelen dobolás a tetőkön,
gurgulázás a mélyből,
vízipatkányok rágcsálnak alulról.

Villám csillan, kisebb dörrenések,
az eső szaporázza, hatalmas csattanás megint,
tartós villanás.

Az eső még sokáig tart,
csendesedik, eláll, megtisztult a levegő,
vége az utóbbi napok gondolatzavarának.

Csöpög a tető, csöpögnek a fák az utcán,
esőpára és csuromvizes állatok,
pancsoló hangok, telített illatok.

A mennydörgés tovagörög, ki a tenger fölé,
derülés sok színben
– madárfütty díszkapuja.

Miszoglád Gábor fordításai

Regnestykke, Sus, Lektion bag bladehanget, Sommer i Danmark, ON LOCATION
Válogatás a *Kristályerdő* és *A királynő kapuja* című kötetből.
Gyldendal København

Pia Tafdrup (1952) 1981-ben az *Amikor felnyílik az angyal szeme* című verseskötettel kezdte pályáját. Alig három kötetet adott ki, és Poul Borum kritikus máris az új nemzedék legjelentékenyebb költőjének nevezte. Pia Tafdrup költői súlya egyre nő. Ez úgyszólván tapintható is a vékony, de szembezőkő az 1981-es *Amikor felnyílik az angyal szeme* beköszöntétől a 17 évvel későbbi, teljes érettségben kibontakozó *A királynő kapujáig*.

Pia Tafdrup nemzedéke az 1980-as évek úgynevezett vad generációja, mely határozottan az 1970-es évek megroppant prózaiságának ellentétéként mutatkozott meg. Akárcsak a '80-asok többi költője, Pia Tafdrup is a hagyományokra építő, tudós alkotó, főként R. M. Rilke, P. Celan és F. Hölderlin szimbolikus jellegű költészetéből merít ösztönzést.

Munkásságát számos adománnyal és kitüntetéssel ismerték el, egyebek közt az Állami Művészeti Alap hároméves ösztöndíjával 1981-ben és a Dán Nők Irodalmi Díjával 1997-ben.